

Sygn. akt III KRS 85/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania A. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], z udziałem L. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 stycznia 2016 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę odnośnie punktu I.1 oraz w części dotyczącej punktu I.2 dotyczącego A. K. i w tym zakresie przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 16 czerwca 2015 r., w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...], ogłoszonym w Monitorze Polskim [...], Krajowa Rada Sądownictwa – powołując się na art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126. poz. 714. ze zm.; dalej jako: „ustawa o KRS”) – postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] kandydaturę L. K. (pkt I. ppkt 1). W pkt II. ppkt 2. uchwały Rada postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...] pozostałych wymienionych kandydatur biorących udział w przedmiotowej procedurze konkursowej, w tym kandydatury A. K. W pkt II. Rada na podstawie art. 41 ustawy o KRS postanowiła umorzyć postępowanie z wniosku A. Z. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...].

W uzasadnieniu uchwały KRS wskazała, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa odbył w dniu 4 maja 2015 r. posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa kandydatów na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...]. Zespół ten oceniając, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i kierując się przede wszystkim kwalifikacjami zawodowymi kandydatów oraz uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego, jednogłośnie postanowił odroczyć posiedzenie w celu wysłuchania w trybie wideokonferencji kandydatów: [...]. Zespół członków Rady w dniu 10 czerwca 2015 r. przeprowadził rozmowy w trybie wideokonferencji z kandydatami zaproszonymi przez Krajową Radę Sądownictwa dotyczące przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu KRS kandydatur na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. Zespół po przeprowadzeniu narady, uwzględniając oceny kwalifikacyjne kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dokumentujące doświadczenie zawodowe, publikacje, opinie Kolegium Sądu, ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia kandydatów uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska

w sprawie i biorąc pod uwagę wszystkie ustawowe kryteria, jednogłośnie przyjęła stanowisko o rekomendacji Radzie kandydatury L. K.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że podjęła uchwałę po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności i podzielając stanowisko Zespołu uznała, że w przedmiotowej procedurze nominacyjnej najlepszą kandydatką jest L. K. W ocenie KRS za przedstawieniem wskazanej kandydatury z wnioskiem o powołanie na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w [...] przemawiają kwalifikacje L. K., posiadane przez nią doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z opinii na temat pracy kandydatki, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

Rada podkreśliła, że przy uwzględnieniu oceny całościowej wynikającej z łącznego zastosowania ustawowych kryteriów, w niniejszym postępowaniu nominacyjnym Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że na wybór zasługuje kandydatka L. K. Rada dokonując takiej oceny miała na uwadze przymioty wskazane w celującej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej pracy kandydatki oraz w równie pozytywnych licznych opiniach przełożonych oraz osób z nią współpracujących. Kandydatka posiada obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, predysponującą do objęcia stanowiska sędziego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy, a ponadto otrzymała najwyższe poparcie organów środowiska sędziowskiego.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że D. I. została pozytywnie zaopiniowana w równoległej procedurze nominacyjnej uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. A. R. została pozytywnie zaopiniowana w równoległej procedurze nominacyjnej uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 czerwca 2015 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. I. H. została pozytywnie zaopiniowana uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 kwietnia 2015 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. A. Z. została pozytywnie zaopiniowana uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 grudnia 2014 r., na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...]. W dniu 15 kwietnia 2015 r. otrzymała od Prezydenta RP nominację. Tym samym dalsze postępowanie wszczęte w następstwie złożenia jej wniosku stało się bezprzedmiotowe.

Według Rady pozostali wskazani kontrkandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w [...], w tym A. K., w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym nie spełniają w tak dużym stopniu kryteriów wyboru jak rekomendowana kandydatka. KRS uwzględniając łącznie wszystkie przesłanki i kryteria związane z powołaniem na stanowisko sędziego sądu rejonowego uznała, że rekomendowana kandydatka spełnia je w wyższym stopniu.

Powyżej przedstawione okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 16 czerwca 2015 r. na kandydaturę L. K. oddano 14 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw” oraz nie oddano głosów „wstrzymujących się”, udzielając jej kandydaturze jednogłośnego poparcia. Na kandydaturę A. K. nie oddano głosów „za”, oddano 1 głos „przeciw” przy 13 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Powyższą uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa A. K. zaskarżyła odwołaniem do Sądu Najwyższego w części dotyczącej przedstawienia z wnioskiem o powołanie kandydatury L. K.

Odwołująca się zarzuciła naruszenie:

a) art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS przez ich niewłaściwe zastosowanie i pozbawienie skarżącej dostępu do stanowiska sędziego sądu rejonowego na takich samych zasadach jak innych kandydatów na sędziów sądów rejonowych, to jest oparcie oceny kandydatów na wynikach głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w [...], pomimo że organ ten głosuje wyłącznie na kandydatów zatrudnionych w ramach tego okręgu, pomijając pozostałe osoby, które mogą posiadać wyższe kwalifikacje, co stanowi o nierównym traktowaniu w dostępie do służby publicznej i znaczącym ograniczeniu dostępu do zawodu, nie opartym na kryteriach ustawowych;

b) art. 33 ust. 1 ustawy o KRS przez brak wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie niezbędnej i pełnej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników;

c) art. 33 ust. 2 ustawy o KRS przez niezaproszenie skarżącej na wideokonferencję, pomimo że jej kandydatura jako kandydata spoza okręgu opolskiego była od początku dyskryminowana w procedurze naboru, a posiadane przez skarżącą kwalifikacje zawodowe były wyższe od kwalifikacji niektórych

kandydatów zaproszonych na wideokonferencję, jak również nieuwzględnienie wyników wideokonferencji podczas wyboru kandydata na wolne stanowisko sędziowskie oraz brak jakiegokolwiek wzmianki w uchwale określającej uzyskane przez zaproszonych kandydatów wyniki wideokonferencji;

d) art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez:

- nieopracowanie listy rekomendacyjnej kandydatów z uwzględnieniem ustawowych przesłanek,

- całkowite pominięcie, że kandydatka przedstawiona z wnioskiem o powołanie nie podnosi swoich kwalifikacji zawodowych oraz niewyjaśnienie, dlaczego mimo to jest najlepszym kandydatem spośród wszystkich osób uczestniczących w konkursie,

- całkowite pominięcie nadesłanej przez skarżącą dokumentacji stanowiącej uaktualnienie danych zawartych w karcie zgłoszenia podczas oceny posiadanego przez kandydatów doświadczenia zawodowego;

e) art. 42 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 1 ustawy o KRS przez doręczenie uzasadnienia uchwały o treści wewnętrznie sprzecznej i uniemożliwiającej skuteczną kontrolę przez Sąd Najwyższy oraz uniemożliwiającej realizację prawa do odwołania, ponieważ jego treść nie zawiera analizy żadnych kryteriów ustawowych ocen kandydatów, a jedynie ukazuje koncentrację wnioskowania na okolicznościach nieistotnych, określonych w sposób ogólnikowy, niejasny i nieprzejrzysty oraz nie wskazanie cech wyróżniających wybraną kandydatkę spośród pozostałych kandydatów biorących udział w konkursie.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały Rady i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie.

Odpowiedź na odwołanie wniosła także uczestniczka postępowania L. K. domagając się oddalenia odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest częściowo uzasadnione.

Stosownie do treści art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tym Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2013 r., III KRS 70/13, niepublikowany).

Co zaś się tyczy podstaw odwołania od uchwał Rady, zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przed Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści art. 1 tegoż aktu jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak Krajowa Rada Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania

przed Radą w indywidualnych sprawach regulowały dawniej przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623 ze zm.), wydane na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Rozporządzenie w części dotyczącej trybu postępowania przed Radą utraciło jednak moc obowiązującą z dniem 2 grudnia 2010 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r., K 62/07 (Dz.U. Nr 202, poz. 1657). Wyrok ten - z odroczeniem o 12 miesięcy - pozbawił rozporządzenie podstawy prawnej, jaką był art. 12 ust. 6 ustawy o KRS w części uprawniającej Prezydenta RP do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania przed Radą. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, tryb postępowania przed Radą nie mógł być uregulowany w rozporządzeniu, gdyż sprawa ta należy do materii ustawowej. W konsekwencji, szczególne zasady postępowania przed Radą zostały ostatecznie unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają zaś zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Aktualny jest przy tym pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Jak

zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK-A 2008 nr 4, poz. 63) ani szczególna, konstytucyjna pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydaty i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniach przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Jednak nie ulega wątpliwości, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 200/13). Mając to na uwadze należy stwierdzić, że Rada ma obowiązek wskazać w uzasadnieniu uchwały kryteria jakimi kierowała się wybierając danego kandydata. Nie oznacza to jednak, że ma obowiązek szczegółowego opisywania każdego z kandydatów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12, LEX nr 1274982).

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007 nr 10, poz. 130, zwrócił uwagę, że w myśl art. 60 Konstytucji obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Przepis ten gwarantuje każdemu obywatelowi, korzystającemu z pełni praw publicznych, prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantuje natomiast przyjęcia do tej służby. Ustawodawca uprawniony jest bowiem do sformułowania dodatkowych warunków, uzależniając od ich spełnienia uzyskanie określonych stanowisk w służbie publicznej z uwzględnieniem ich rodzaju oraz istoty. Organy władzy publicznej muszą ponadto określić liczbę obsadzanych stanowisk stosownie do potrzeb państwa. W tym kontekście podstawowym celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej. Przepis ten z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowi może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach. Art. 60 Konstytucji stanowi źródło precyzyjnie określonych konstytucyjnych praw podmiotowych, które muszą być przestrzegane przez organy władzy publicznej. Zdaniem Trybunału regułą powinien być dostęp do stanowisk w służbie publicznej w drodze konkursu przeprowadzanego na podstawie jasnych

określonych w ustawie kryteriów. Takie rozwiązanie odpowiada nie tylko wymogom sprawiedliwości, wykluczając arbitralność rozstrzygnięć, ale ponadto służy realizacji dobra wspólnego, umożliwiając nabór najlepszych kandydatów na poszczególne stanowiska w służbie publicznej. Ustawodawca powinien dążyć do coraz szerszego wprowadzania procedury konkursowej przy obsadzaniu stanowisk w służbie publicznej.

Nie podlega dyskusji, że prawo dostępu do służby publicznej obejmuje także stanowiska sędziowskie. Szczególna ranga oraz rola sądów w zakresie realizacji konstytucyjnych wolności i praw wymaga, aby przedstawione wyżej zasady konstytucyjne były respektowane w sposób szczególnie skrupulatny przy obsadzaniu stanowisk sędziowskich. Biorąc pod uwagę konstytucyjną zasadę niezawisłości sędziów, należy wykluczyć wszelką arbitralność i dowolność w tym zakresie.

Biorąc pod uwagę powyżej przedstawione rozważania, w kontekście art. 60 Konstytucji należy stwierdzić zasadność zarzutów odwołania dotyczących naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 powołanej ustawy o KRS w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Stosownie zaś do treści art. 33 ust. 2 ustawy o KRS w uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Przepis art. 30 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonej uchwały nr 756/2015, nie pozwala na kontrolę postępowania Krajowej Rady Sądownictwa w aspekcie transparentności postępowania przed Radą, zapewnienia równych szans prezentacji walorów jurydycznych i dochowania przez Radę wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy - w zakresie przedstawionego w odwołaniu twierdzenia o niezaprośzeniu odwołującej się na wideokonferencję przed zespołem członków KRS.

Przypomnieć trzeba, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiotowej procedurze konkursowej na posiedzeniu w dniu 4 maja 2015 r. postanowił odroczyć posiedzenie w celu wysłuchania w trybie wideokonferencji kandydatów: [...]. Zespół ten w dniu 10 czerwca 2015 r. przeprowadził rozmowy w trybie wideokonferencji z zaproszonymi kandydatami. Odwołująca się nie została zaproszona na wideokonferencję.

Z uzasadnienia zaskarżonej rozpatrywanym odwołaniem uchwały Rady nie wynikają motywy niezaproszenia odwołującej się przez zespół członków KRS w celu wysłuchania jej we wskazanym trybie wideokonferencji, mimo, że niektóre zaproszone osoby (w ocenie skarżącej) miały porównywalne kwalifikacje prawnicze. Inaczej mówiąc brakuje określenia w uzasadnieniu uchwały przesłanek, którymi kierowano się w pominięciu udziału odwołującej się w określonym trybie wysłuchania jej przed zespołem członków KRS.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze odwołanie uwzględnił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 20 października 2015 r., III KRS 65/15 (dotychczas niepublikowanym), zgodnie z którym procedura wyboru kandydata do przedstawienia z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie gwarantuje każdemu kandydatowi wysłuchania przez Zespół i później przez Krajową Radę Sądownictwa.

Sąd Najwyższy uznał jednak, że w okolicznościach rozpatrywanej sprawy celowe i niezbędne było określenie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rady motywów, którymi kierował się zespół, zapraszając niektórych kandydatów na wideokonferencję oraz przesłanek uzasadniających pominięcie odwołującej się w procedurze jej wysłuchania przed zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa. Implikuje to tezę o braku adekwatnej transparentności i zachowania prawa równych szans w postępowaniu o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w [...].

Uniemożliwia to Sądowi Najwyższemu właściwą kontrolę zaskarżonej uchwały w aspekcie dopełnienia przez Radę wymagania rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc